

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Den første Folkefest paa Himmelbjerget

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Den første Folkefest paa Himmelbjerget", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 358. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich07-shoot-workid91790/facsimile.pdf> (tilgået 22. juni 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Den første Folkefest paa Himmelbjerget

Ifjor den 1ste August vare nogle – ikke en Snees – unge Mennesker samlede paa dette Danmarks høieste og skønneste Punct. De bestemte, at ville mødes sammesteds samme Dag iaar. Kun Een af disse indfandt sig – hvilket gjør os hjærteligt ondt for de Andre; thi Vinket var givet, og nu hidkaldte det 5-600 Danske af alle Stænder og Aldre. Her var Generalen og Soldaten, Greven og Bonden, Præsten og Degnen, Barner ved Bryster og Oidingen med Sølverbaaret. Her var Maleren, Billedhuggeren* og Digteren – ja hele to: Peder Jensen fra Viby Mark og Steen Steensen fra Spentrup. Den Sidste havde, lige saavel som den Første, en trykker Vise med paa Melodien: „Danmark deiligst Vang og Vænge“, der blev afsungen (med flere ældre Folkeviser) af det glædeligt samstemmende Folk, efter først at være indledt ved den fortrinlige Regimentsmusik fra Horsens, der her paa Bjerget hilsede Folket ved sin Ankomst, og frydede Hjærterne lige fra Middag og indtil Solen forlod den klare og skønne Himmel, forgyldende Søer og Strømme, Enge, Marker, Lyngbakker og Bjergskoven – det var som om Dagens Konge, til Festens Forherligelse, havde forjaget de Skyer, der i lang Tid lige til Aftenen forud havde formørket og vædet Jorden. Taler bleve holdte – og det baade af Præsten og Officieren, og Skaaler tømte for det elskede Fædreland og for dets Konge, og for Den, der staaer barn nærmest, og ved sit for faae Aar siden gjorte Besøg paa Himmelkuld vistnok gav første Anledning til en Folkefest, som – det tør vi frit ud spaae – aldrig vil ophøre, saalænge Danmark skal være Danmark, en Fest, der er af saa baade høi og dyb en Betydning, at ethvert fædrelandsk Hjærte vil

* Den Første opholder sig i denne Tid i den romantiske Egn, for at give os de herlige Udsigter paa det magiske Lærred. Den Anden var een af Thorvaldsens heldige og af Mesteren elskede Elever.

Den første Folkefest paa Himmelbjerget

frydes, og det med noget Mere end løse Profetier og flygtige Phantasier: her var Glæden ingen Indbildning og Haabet ingen Drøm. – Her saaes ingen Standsforskjæl – ei engang i Klæderne – Alt var Borger – og Borgerinde. Den, der til daglig Brug har Rang og Titler, havde paa denne sande Folkefest ingen anden end „*Dannemaid*“; og den, vi i daglig Tale kalde Høivelbaaren, var frisindet nok til at tale med, synge med, dandse med den, som Alle sigte „Du“ til. Ikke fordi det skulde just være saa mærkeligt, men fordi det Glædelige ogsaa heri skal worde Borteværende vitterligt: Der var i denne – ellers sigte Man „blandede“, men herom siger jeg „*ensformige*“ – Forsamling ikke den ringeste Uorden, ingen Overdrivelse i Nydelsen af Guds gode Gaver, og ikke et tvetydigt Ord, eller en skjæv Mine at mærke den hele lange, herlige Dag. Den komme igjen hvert evige Aar! Det ønsker

Een, som var med.

Blik mod Syden

Det er ikke godt at vide, hvad den Eidöriske (trans og cis) Propaganda egentlig vil, for den veed det ikke selv. Den vil nu for det første tyske os dumme Dänen for at gjøre fornuftige Skabninger af os, og – ja hvad saa? Skulle vi saa være Meklenborgere eller Brandenborgere? Oldenborrer eller Hannoveraner? Lutheraner eller Græker? Aanc! vi skulle blot være tyske: i Haab om, at utallige Konger og Consiner kunne regjere over os til Verdens Ende – og endda noget derefter – (som Præsten Rodenborg sagde i sin Liigpræken over Frederik den Femte) – i Haab om, at vi kunne nyde den Glæde, Ære og Lyksalighed, at de store Potentater ville bruge os som Jctons, som Dambriker, som Marqver i det store Dominospil, maae vi jo med Glæde smide vort gamle Sprog, vor gamle Historie, vore Sæder og Slække – kort vor hele Nationalitet i Pullien. „*Den gamle Mand*” bliver os altid vis.

Det er sært af jer, I forstokkede, forblindede Sønderjyder (om Forladelse: Nordholstencere), at I ej kunne føle Lyksaligheden af at høre til Tydskland. I maae slet ingen Sands have for det dramatiske. I Tydskland har nu i en Række af Aarhundreder været opført Comedier, Ridderspil, men især Tragoedier – af hvilke een varede i fulde tredive Aar – det er Noget – Og saa kommer der saamange fremnede Skuespillere fra alle de europæiske Theatre, og give et Charivari, det gjør Nar ad Alverdens Kattenmusik – det kalder jeg ogsaa Noget. – Naa! lad mig nu see, at I viser Jer fra en fornuftig Side! ikke laaner Øre til Dannevirkesnak, men snakker Tydsk – om det ogsaa er Galtydsk! det er dog altid bedre end Godtdansk. – Hillemaend! hvilken Salighed, naar I faaer Allesammen „æ tydsk Religion”. Kahænsæ, I faaer ogsaa Nørrejyderne omvendt, og lad saa tage Øboerne, Hvo der vil! Gute Nacht, Dänemark! schlaf wohl! – angenehme Ruhe.